

V Algieru je bila letina grozno slaba, in ker so ondi povžili že vse, kar so pridelali in jim ni lahko dovaževati žita, je med Arabci lakota taka, da ljudje cepajo na ulicah mrtvi od glada. Ni po takem čuda, da je strah velik, kaj bode, in žitna cena povsod kvišku gré. Od prejšnjih let se ni žita nič prihranilo nikjer na svetu; letošnji pridelek vsega svetá skupaj ne bo zadostil letošnjim potrebam; da bi se ga kaj prihranilo, nikakor ni misliti. In to ne velja samo od pšenice; tudi rží, glavni pridelek severne Evrope, se je še manj pridelalo kakor pšenice, in koruze tudi v Ameriki ne toliko, da bi nadomestovala pšenico in rž.

Po takem je očitno, zakaj se žitna cena podražuje. Angležki trgovci nakupujejo v Marseill-u pšenico, ki dohaja iz vnanjih luk; tudi francozko moko nakupujejo Angleži v Nantes-u; tudi Španci in Algierci hodijo po žito na Francozko. Na vseh žitnih trgih, kakor v Antwerpen-u, Kolonii, Hamburgu, Milani, Neapolitanskem itd. se stanovitno drži visoka cena, in celó v Odesi se podražuje.

Slovansko slovstvo.

* *Kratek navod za poduk v petji za kateri koli glas.* Zložil Anton Förster, pevovodja ljublj. čitalnice.

Jako dobro in lepo je dosegel izdatelj dvojni svoj namen: da zljajša in prikrajša učitelju podučevanje, učencu pa daje pripomoček, da bi ponavljal domá, kar se je učil. Kar imamo tu pred seboj, je prvi kos tega „navoda“ in obsega na kratko to-le: Po začetnem elementarnem oddelku pevskega umenja vrsté se razne vaje, eno- in dvoglasne za katerikoli glas, za njimi sledé triglasne, ktere so vredjene tako, da se razdelé lahko na 2 tenorja in 1 bas ali pa na 1 tenor in 2 basa — pa so postavljene tudi tako, da se rabijo dvoglasno (brez basa, posebno za sopran in alt). — Nadaljevanje bo enako osnovano. — Z dobro vestjo priporočamo tedaj to delo, kteremu je tudi vnanja oblika primerna in pripravna. Vse je prav izvedeno in praktično sestavljeno; posebno vseč so nam slovanski izgledi. Čast in hvala marljivi delavnosti g. pevovodje! Obrodila je sad, kterega bo gotovo vesel, komur je namenjen — učitelj in učenec.

* **СЛОВЕНСКИ МУЗЕУМ.** Мисли о потреби научнога средншта за сваколика словенска племена. Написао Др. В. Богшић, члан више учених друштва.

To je zlatá vredna knjiga, ktera — popustivši vse politiske ozire — čisto le po poti znanstvenih preiskav dokazuje, da duševna vzajemnost slovanska ni misel od lani ali k večemu od 1848. leta, ampak da je misel starodavna v vseh časih, ko so se narodnjaki vseh plemen slovanskih zavedali, da ena mati je rodila več sinov, ki so imeli svoj jezik: staroslovanski jezik, v kterem sta sv. Ciril in Metod ž njimi govorila itd. Učeni dr. V. Bogišić, ud jugoslavenske akademije, je pisal te „misli“ v „srbskem letopisu“ leta 1866, iz kterega so v samostojno knjigo natisnjene v zalogi Matice slovenske v Novem Sadu prišle na svetlo. Vredna je ta knjiga, da si jo omisli vsak učenjak slovenski, in še to bi želeli, da bi tudi v nemškem jeziku zagledala beli dan; zamašila bi usta onim ljudém, ki ali iz nevednosti ali hudobije natolcujejo Slovane, da dandanašnji kujejo panslavizem in se sprehajajo v prekucijskih utopijah. Ko so Nemci si naredili en književni jezik, dobro in lepo je bilo to; ako Slovani razodevajo isto željo, greh je to in veliko izdajstvo! Ko so si Nemci snovali središče v narodnem norimberškem muzeji, spet je bilo lepo in dobro; al Bog obvaruj, da bi Slovani kaj tacega počeli! In učeni

Bogišić v tej knjigi ravno to potrebo slovanskega središča v slovanskem muzeji izrekuje. Za Avstrijo, ktera zdaj na Dunaji zida velikanske muzej na državne stroške, med kterimi je tudi denar 20 milijonov avstrijskih Slovanov, je dobrodošla ta knjiga. Kaj, ali bi se ne mogel v dunajskem muzeji napraviti oddelek, iz kterega bi se osnoval slovanski narodni muzej?

Zabavno berilo.

Originali iz domačega življenja.

Druga vrsta.

I. Slovenski Nikodem.

Spisal dr. V. Zarnik.

(Dalje.)

Bil je Rokavarjev Boštjan pri vsakej narodni demonstraciji, pa samo zmirom odzad pri repu, da ga ni nihče prav lahko opazil. Ko je bila pred petimi leti velika vožnja ljubljanske čitalnice po Ljublanici, bil je velik ali svetu neznan faktor Boštjan, ki je ves „narod“ iz šentpeterskega predmestja, iz Kravje doline, iz Blatne vasi, iz spodnjih in gornjih Poljan skupaj spravil, da ga je bilo na večer v Prulah ob bregovih Ljubljanice kakor listja in trave. — Ko je bilo grmeče živio-kričanje, opazil si lahko daleč daleč odzad v črnem plašči zavitega za visokim jagnedom stoječega našega Nikodema, kakor Don Alfonza de Rokavariados iz stare Kastilije, ki je s solznimi očmi vés ta prizor ogledaval enak redatelju (regiseur-ju) za kulisami, kteremu od veselja srce igra, ako se po njem vredovana glediščna predstava izvrstno vrši.

Ali vse to delovanje je imelo kaj malo cene v Boštjanovih očéh, oziraje se na svojo literarno slavo, v ktero je toliko zaupanja stavljaj, kakor Gališki jud Radmanski s svojo hčerjo v Naceta in Mühlfelda, — tù je bila njegova Ahilova peta ali pa „pusti me v miri.“ — Pisal je le nemški, kajti rekel je, kakor vsi Nikodemi njegovi bratje na Slovenskem, da je on mož iz stare šole pred 1848. letom, da mu srce bolj klije nego ne vem komu drugemu za svoj rod in dom, ali da po „šrifti“ on slovanskega pisati ne zna, in da je že tudi „prestar“, da bi se slovstvenega jezika zdaj naučil; — ker tudi po nemški lahko vnénjemu svetu slavo in tugo svojega naroda prepeva in opisuje, ako si kako domačo snovo za predmet vzame (wenn er sich einen vaterländischen Stoff zum Vorwurf nimmt), kakor je sam s svojim rodoljubjem zadovoljen najrajše rekel. To se vé, najrajše je dopisoval raznovrstnim časnikom, posebno pred 6 leti graškemu „Telegrafu“, dokler še ni bil organ avtonomistom. Tù je bilo brati zmirom kaj prijaznega iz Ljubljane, o čitalnici, o narodnem gibanji v obče od Nikodemove roke; tù se je bral prvi-krat izraz „mladi Slovenci“ (Jungslovenen), kteremu se je ves naš svet toliko čudil, kajti je starih Slovencev še tako malo. Pa Boštjan si je mislil: bila je „mlada Italia“, „mlada Evropa“, „mlada Nemčija“ itd., gotovo mi ne moremo obstajati brez „mladih Slovencev“, s ktero iznajdbo se še dandanašnji jako ponaša in si vedno radostno roke mane, ako govorico na to mladoslovensko mlinsko kolo napelješ. — Najljubši posel pa mu je bil za-se prav po ameriški reklamo delati: najpoprej se je, postavimo, v „Telegrafu“ strašno pohvalil, da ima znani pisatelj (der bekannte vaterländische Literat) spet sijajen epos, recimo pod naslovom „Enajsta šola na Vrhniki“ v delu, kteri bode gotovo v slovstvu dobo napravljaj in morebiti še prekosi enaka dela Roberta Hammerling-a in Hermana Lingg-a, — le škoda,